

Umut Ve İyi Niyet

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Temmuz 2019

Ulu orta bir acının şifresi adeta içinde biten alfabesi yüreğin belki de kısa mesafe bir koşu, günün öğretisine denk düşen başka bir alfabe bir de isyanı harflerin bilfil kendilerini perçinleyen belki de dengeleyen bir sav.

Her lahzada tedirginlik mevzu bahis ve çiçeklerin rahminde ölü arılar yatıyor az sonra canlanacaklarına kanıp da çiçekler yeniden açmaktan vazgeçiyorlar.

Bir koşut mı yoksa belki de bir ön görü ve menevişlenen cesaretim ile kendimi en öne fırlatıyorum.

Bir domdom kurşunu misal.

Belki de halay çeken bir aparat gibi halenin izinde yanıp sönen bir ışığın çağırdığı pervane gibi dolayında geziniyorum sevginin ve de düğmelerini ilikliyorum cesaretimin az sonra alaya alınacağını bile bile alayını sıralıyorum içimdeki hasretin.

Göğün hangi durağında bekliyorsa beni ilham perim ya da olmama vesile iken bir rahmet kursağında takılı ve inzivaya çekildiğim ömrün resmini çekiyorum gün ve gün derken soluyorum derken soruyorum derken savuruyorum belli ki bir avuntu belki de bir övünç kimine göre ve zezem suyu ile yıkanmış olmasını diliyorum benliğimin ki bedenimde yama ki zihnimde döngü ki yüreğimde aşk salgılayan halis munis cennet kuşları.

Ayırında filan de değilim hani: ne mevsimin ne insanların ne de kimliğimi unuttuğum o koşu hangi rütbeye tekabül ettiğimi bilmeden kuş bakışı seyredip resmediyorum içimdeki taburu.

Bir tabur dolusu duygu ve düşüncenin kanat çırpışı ve eşleştiğim tek bir canlı da yok hani an itibariyle yaşıyor olsun.

İklimin de insanın da ölüsü makbul benim için en azından yeniden hakarete uğramıyor ve yerin dibine sokulmuyorum.

Kınımda hasret; tinimde ise rehavet.

Tünediğim kadar da türediğim belki de türevim aşk ve hüznü iken.

Zanların zar attığı bir düzenek ve iklime konuşlu bedenler ve isyanlar bazen küçük bir çocuğun ölümle

restleştigi bazen bir kadının yok yere zulüm gördüğü bu anlamda acılarımı tek solukta tüketiyor ve unutuyorum ve derdine düşünüyorum insanların hele ki mazlumların bu anlamda meczup varlığımla makul ölçüde onay almıyorum.

Aşkı katık yaptığım bir rahle ve sevecen hürmeti sözcüklerin.

Bandırdığım yüreğimi illa ki çıtası yüksel bilinmez ve rahmetin bana enginlikler vaat ettiği.

Yüreğimdeki kıymık.

İçime kaçan kılıçık.

Belki de izafi bir eksen yaşadığıma dair sözlendiğim insanlar ve satırlar derken boyutsuzluğa yeni bir çentik atıp içimin marmelat kıvamı akışkanlığında sözlüklere sığdıramadığım acılarım ve anlatamadıklarım.

Göğün kubbesinde bir sarsıntı: ha çöktü ha çökecek.

Ve yerin kaydığı ve toprağın göçtüğü ve zeminin yok olduğu.

Yolumun düştüğü hangi yürekse belki de gözünden düştüğüm insanlar sebebini bilmeden dışlandığım düzende en büyük kazanımım rahmete odaklı düşlerimle hayatı acıya peşkeş çektiğim.

Dirildiğim bir lahza.

Kıyama durduğum ve de.

Reşit olmasını dilediğim mutluluk denen çizelge ve hala onaydan geçmeyen.

Abartı olmadan sevmeyi şiar edinmiş bir iklimde defolu bir bulut iken sürekli yaş ve yas sayıklayan yine de sevginin mealini unutmayıp aşka haykırdığım cümle bulutları.

Bir özveri.

Belki bir çetele.

Belki de yoksun kılındığım her dünyevi zevki asla da önemsememiş olmam bir ömür.

Hak ettiğim mutluluk mu yoksa cafcacflı bir son mu?

Her ne olursa olsun son nefesime kadar sevmeye ve yazmaya devam edeceğim ve de yâd etmeye en azından bir kereliğine gözlerimi kapayıp cennette salındığım bir iklimi tahayyül ettiğim cihan denen güzergâhta, seyyah kimliğimle...